

Predmet : Ovčara (Miroljub Vujović i dr.)
Okružni sud u Beogradu – Veće za ratne zločine
Broj predmeta :K.V. br.1/2003

Glavni pretres: 22. mart 2005.

Izveštaj: Nataša Kandić i adv. Dragoljub Todorović, punomoćnici oštećenih

Svedok Ilija Dujaković je na početku rekao da je kao pripadnik III čete Gardijske brigade JNA, kojom je komandovao kapetan Radić, došao u Vukovar 30. septembra 1991. godine. Pošto su pripadnici jedinice bili raspoređeni po kućama, on je bio raspoređen u kuću optuženog Vuje Zlatara sve do 24. novembra 1991. godine kada su se vratili u Beograd. Dujaković je istakao da poznaje Štuku, sa kojim je bio u istoj jedinici, i dodao da su u Vukovar došli zajedno. Međutim, nisu se viđali, pošto su bili raspoređeni na različitim stranama. Po njegovim rečima, Štuka je imao automatsko naoružanje, SMB uniformu, s tim je nosio i šarenu uniformu. Svedok Dujaković je istakao da je bio prisutan kada je optuženi Vujo ranjen 29., 30. ili 31. oktobra i dodao da mu je poznato da je odmah prebačen u Negoslavce. Po njegovim rečima, on je optuženog idući put video 19. decembra 1991. godine u Beogradu, kada ga je optuženi obišao. Tom prilikom, Zlatar Vujo je hodao uz pomoć dve štake i rekao je svedoku da je bio u banji. Nakon što mu je predočen deo iskaza prvog svedoka saradnika, u kojem je ovaj rekao da je Dujaković bio u dobrim odnosima sa oficijom Markom Marićem, on je pojasnio da se radi o poznaniku njegovog oca, koji mu je pomogao da dobije odsustvo tokom služenja vojnog roka na Topčideru. U daljem toku svedočenja Dujaković je izjavio da ne zna kada su prestale borbe u Vukovaru, da nikada nije bio na Ovčari i da je za događaje na njoj čuo u Srbiji.

Svedok Mirko Ljubišić je na početku rekao da se u Vukovar vratio iz Borova sela zajedno sa optuženim Atanasijevićem 12. novembra 1991. godine. Iako je prvobitno raspoređen kod Zjaje Murisa, prebačen je kod Lančužanina, gde je zadužio oružje. Po njegovim rečima, on je za pad Vukovara saznao pri povratku iz Petrovca 18. novembra 1991. godine, odakle se vraćao zajedno sa Cecom, Kinom i Kamenim. Opisujući šta se se dešavalo 19. novembra, svedok Ljubišić je istakao da je tražio roditelje i da je otišao do bolnice oko 7:30 sati, gde se zadržao 10 – 15 minuta. Pošto je čuo da su mu roditelji na Lušcu i dobio od Peterneka džip, otišao je tamo da ih potraži. Nakon što se vratio u komandu, optuženi Lančužanin ga je poslao da pronade automobile za potrebe jedinice, pošto su čuli da su se Hrvati predali i da su doveženi automobili na Ovčaru ili Jakubovac. Ljubišić je zajedno sa tri osobe oko 16:15 sati otišao u Negoslavce, a odatle na Ovčaru, gde je za potrebe jedinice uzeo jednog plavog Yuga i smeđi kombi. Po njegovim rečima, pred hangarom je bilo oko 40 vojnih policajaca, dok su u hangaru bili zarobljenici, pripadnici ZNG koje je većinom poznavao. Svedok je istakao da mu je dozvoljeno da uđe u hangar bez oružja i dodao da je razgovarao sa zarobljenicima. Uz odobrenje oficira izveo iz hangara oca Stjepana Gunčevića i dodao da je pored njega među zarobljenicima prepoznao Čakalića, Karlovića, Perkovića i Čaletu. Po njegovim rečima, pričalo se da će zarobljenici biti odatle prebačeni u Sremsku Mitrovicu. Svedok Ljubišić je naglasio da je optuženi Vujović izveo Perkovića iz hangara i rekao Ivankoviću da ljude koji su izvedeni odveze na Velepromet gde je sigurnije. On je istakao da je sa leve strane hangara stajalo 60 – 100 ljudi u maskirnim uniformama koje nije poznavao. Nakon izvesnog vremena došli su optuženi Lančužanin, Milojević, Ljuboja i Dragović, a svedok ih je upitao da li se može vratiti u Vukovar.

Ljubišić je istakao da je optuženi Vujanović tražio da se još neki zarobljenici odvezu na Velepomet i da je izveo dvojicu zarobljenika iz hangara, dok je Lančužanin izveo Čaletu i još dve osobe. Po njegovim rečima, ispred hangara je bio traktor sa prikolicom u koju su ušli izvedeni zarobljenici, a on je pomislio da su krenuli za Vukovar. Optuženi Lančužanin, Milojević, Ljuboja i Dragović su zajedno sa svedokom krenuli za traktorom, a nakon toga je traktor naglo skrenuo. Po njegovim rečima, njihovo vozilo se zaglibilo u blatu i pošto nisu uspevali da ga izvuku, on je sa Dragovićem ili Kinezom krenuo za njim. Nakon što su čuli rafalnu paljbu, vratili su se do automobila, uspeali da ga izvade iz blata i potom se vrata u Vukovar. Kada su u povratku došli do hangara, Kameni je rekao da ne želi da učestvuje u tome. Ljubišić je istakao da se tek kasnije čulo da su neki stradali na Ovčari. Svedok Ljubišić je napomenuo da je u hangaru među zarobljenicima video Krešića, koji je imao zavijenu glavu, Gudelja, kojem je bila zavijena ruka i dve osobe sa štakama. Po njegovim rečima, u hangaru su bili pripadnici vojne policije, a on je od nekih zarobljenika čuo da je bilo batina «po dupetu i leđima». On je dodao da su u hangar kasnije ušli dobrovoljci, ali ne iz njegove čete, i da su tukli jednog zarobljenika štakom sve dok to nije zaustavio vojni policajac. Po njegovim rečima, vojni policajci su ostali u hangaru i nakon odlaska traktora. Svedok je potom istakao da su Lančužanin, Milojević, Ljuboja i Dragović došli na Ovčaru oko 17,30 ili 17,45 sati. Istakao je da ne zna odakle je Lančužanin došao na Ovčaru, ali da je siguran da mu je tog dana oko 11, ili 11:30 sati izdao naređenje da nađe automobile.

Fond za humanitarne potrebe